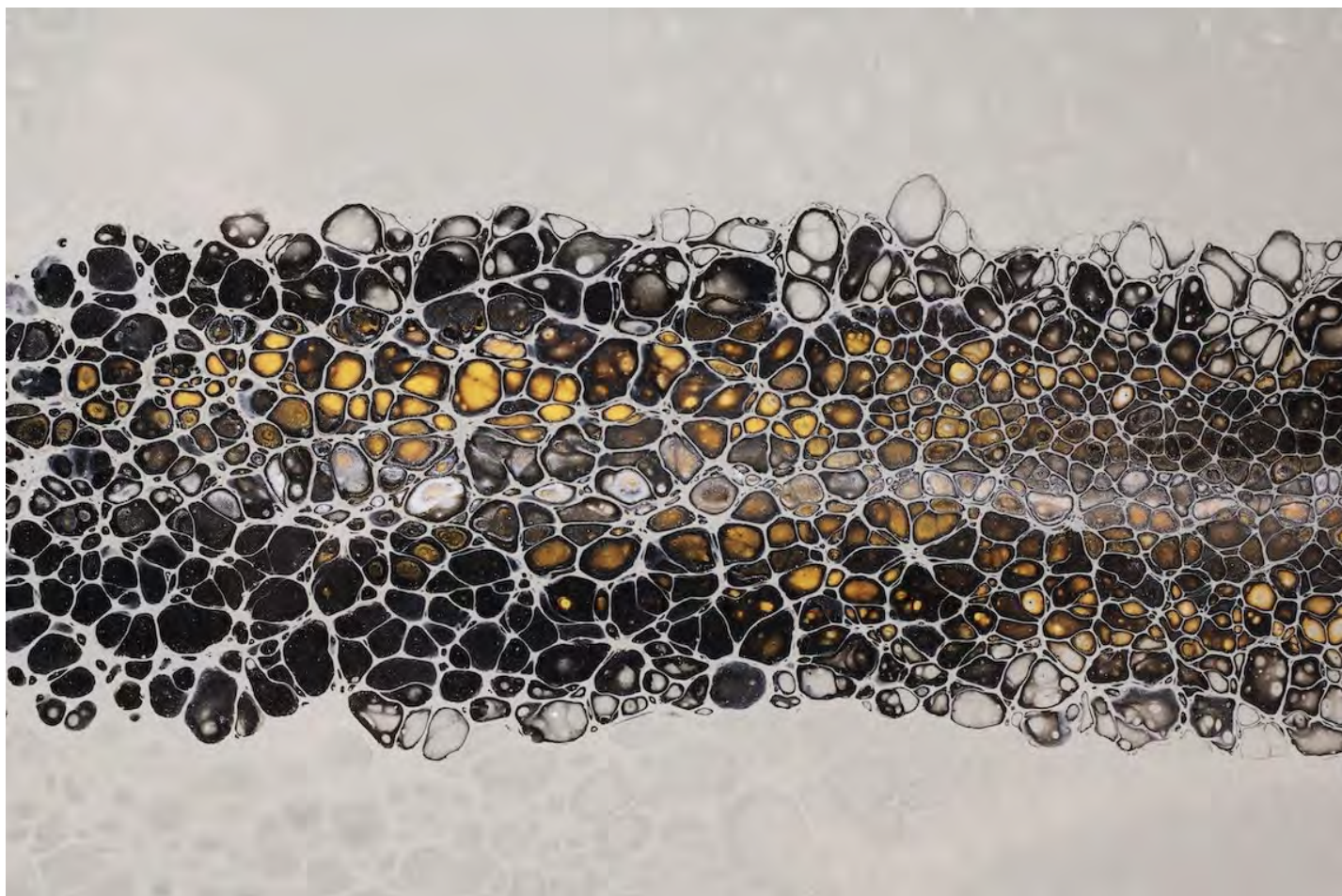

Dobosi Bea

A LEFOLYÓTISZTÍTÓ

2022-01-01 | NOVELLA

Nem tudom, mikor kezdődött, de egy ideje a legkisebb kellemetlenség hatására is öngyilkossági gondolataim támadnak. Nem különösebben sürgetőek, inkább kósza ötletek, jönnek és mennek. Már az is megfordult a fejemben, hogy megiszom a lejárt szavatosságú lefolyótisztítót.

A mosogató alatt tartom. A flakonjára lecsapódik a főzéskor keletkező gőz, ráakódik a szemetesből kiszóródó morzsa. A szekrényajtó zsanérja minden nyitáskor eszeveszetten nyikorog, pereg róla a barna rozsda. Az ismeretlen eredetű foltok között hosszú, soklábú rovarok iszkolnak a fény elől a nyirkos sötétség felé.

Sosem mertem használni. Elrettentett a halálfej és a piros keretes felirat. Elképzeltem, mit tesz az élővilággal, ha a csatornahálózatba és onnan a természetes vizekbe kerül. Olvastam, hogy világszerte egyre többeket betegít meg a klímaszorongás. Az eldugult lefolyót végül a szomszédom vécépumpával tisztította ki.

melegszívű ember

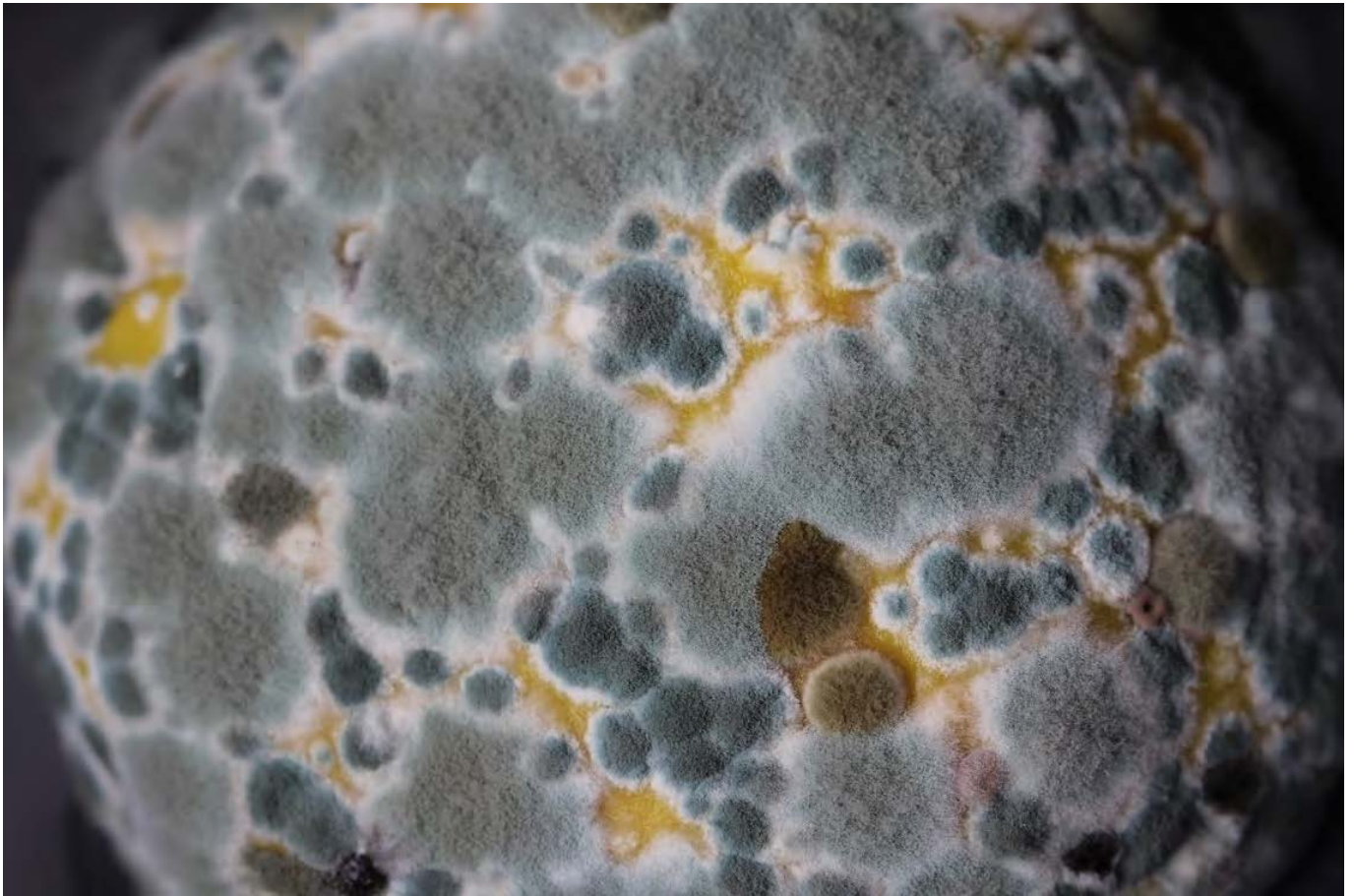
Környezetem nyitott, melegszívű embernek ismer. Meggyőződésem, hogy ezért állnak értetlenül komor fotóim előtt. Hogy láthatja egy könnyed, derűs ember ilyen sötéten a világot, kérdezgetik. Ha le akarnak kenyerezni, a „fiatalt” is felveszik a tulajdonságaim közé. Szemüvegük lilán vagy szivárványosan fénylik. Nem a lencse tükröződik, hanem a szemük fehérje. Hiába mondom, hogy senki sem annyi, amennyit magából látni enged.

Dohos falak, bekötetlen konnektorok, összegubancolódott hosszabbítók és csupasz villanykörték között élek. Nehezemre esik új dolgokat vásárolni, és nincs, aki megjavítsa, ami elromlott. Idegeneket nem szívesen engedek a lakásba. A látogatások elhárításához megvannak a kikezdhetetlen érveim.

Illetve dehogynem tudom, mikor kezdődtek az öngyilkossági gondolatok. Amikor itt járt a fűtésszerelő. Előtte éjszaka egy szemhunyásnyit sem aludtam, reggel ment a hasam. Számtalanszor elmondtam magamnak, hogy nyakunkon a tél, nem halogathatom tovább. A félelmeim persze beigazolódtak. A fűtésszerelő gátlástalanul ócsárolta a lakásomat. Ekkor jutott eszembe a lefolyótisztító.

Meglepett, milyen rég nem gondoltam rá. Volt idő, hogy rendszeresen letakarítottam a flakont. Amikor észrevettem, hogy lejárt a szavatossága, kivettem a kukába. Balszerencsémre a házmester felfedezte. Nyomatékosan értésemre adta, hogy a

társasházi szemetesekben tilos veszélyes hulladék elhelyezése. Lilán villogott a szemüvege.

Megsemmisülten kullogtam ki a ház elé. Éreztem, hogy figyel, amíg az olajos szalvéták és a krumplihéj között kotorászom. A körmöm alá kávézacc ment, a nadrágomba töröltem a kezemet. A hüvelyk- és mutatóujjam között tartottam a flakont, amíg felmentem a lépcsőn. Az ajtóban megálltam és tanácstalanul körbefordultam, mint aki eltévesztette a lakást. Beállítottam a mosogató alá. Nem tudom, mihez kezdjek vele.

Már arra is gondoltam, hogy nem véletlenül maradt a nyakamon. Ha a szomszédomnak igaza van, az életben semmi sem történik ok nélkül. A fia nem azért bukott meg annak idején az államvizsgáján, mert nem készült fel rendesen vagy alkalmatlan a pályára. A sorsnak más tervei voltak vele. Vigasztaló lehet a gondolat.

A szomszédoknak érdekes elképzelései vannak a világról. Azt mondja, már azelőtt véleményt alkot a lakókról, hogy belépne egy lakásba. A csengőgomb és a lábtörő tisztasága alapján dönti el, rendes emberek-e. Ha a lábtörő szálai közé kavicsok tapadtak, vagy a csengőn barna ujjlenyomatok éktelenkednek, igénytelennek tartja őket. Többször hangoztatta, hogy csak hófehér porronggyal hajlandó törölgetni.

sötét, bűdös lyuk

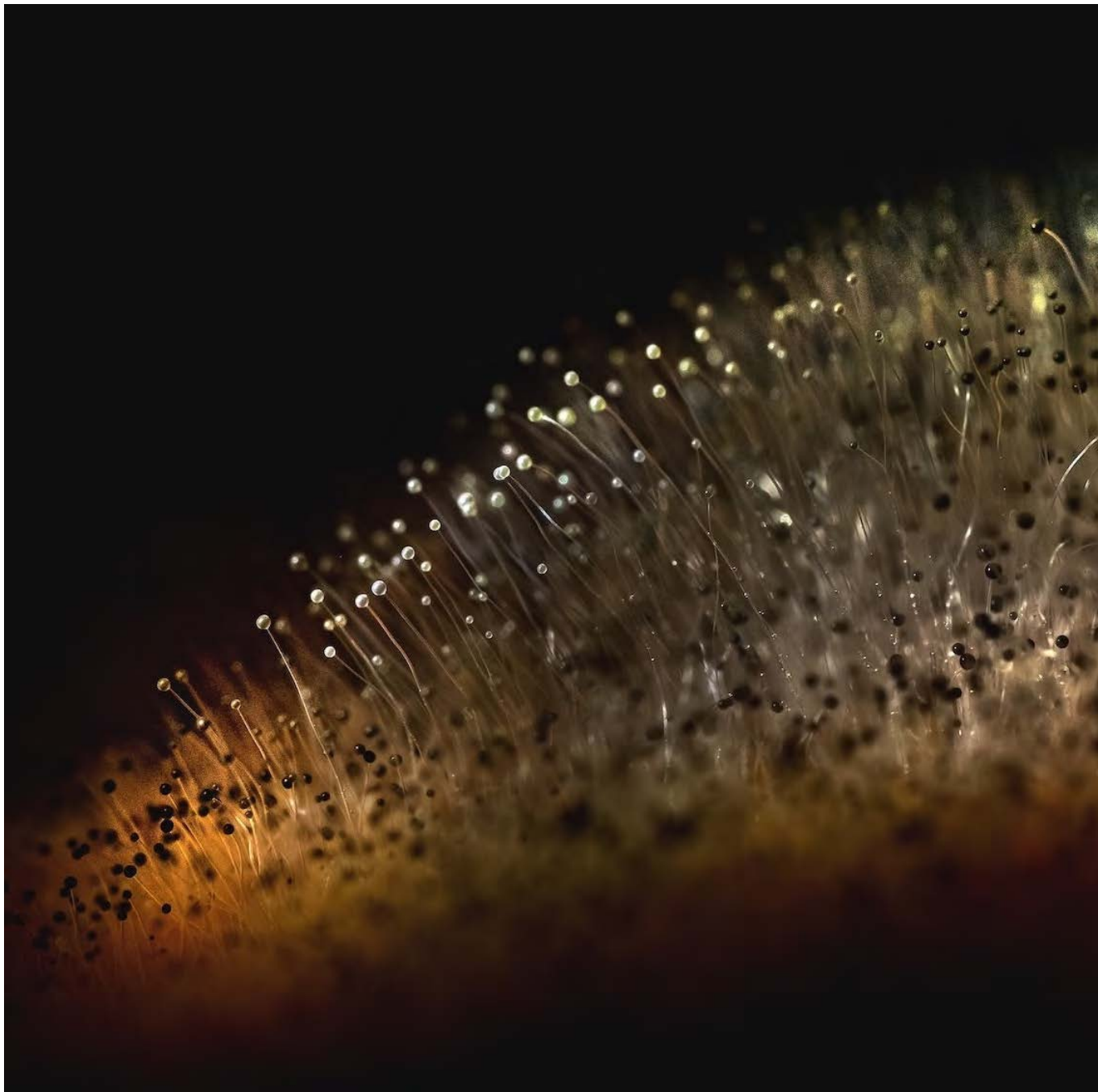
Nem az bánt, hogy a fűtésszerelő sötét, bűdös lyuknak nevezte a lakásomat, és megjegyzéseket tett a glettelésre. A saját megalkuvó viselkedésem zavar.

Nem kértem ki magamnak, nem vágtam a fejéhez, hogy semmit sem tud rólam és a körülményeimről, nem mondtam, hogy nincs joga ítélkezni. Nem ordítottam rá, nem utasítottam ki.

Arra jutottam, hogy ugyanaz történt, mint az első kiállításomon. Az ismerőseim közül csak a szomszédom jött el. Feszélyezett a jelenléte, attól féltem, hogy tud rólam dolgokat, és elmondja azokat másoknak is. A szerény megnyitó után bizalmasan mellém somfordált. Úgy tett, mintha értene a vizuális művészetekhez, de butaságokat kérdezett. Udvariatlanságnak éreztem volna, ha nem megyek bele a játékba.

A megnyitóra rossz érzésekkel emlékszem. A mondanivalóm komolytalanná vált, és gyerekesnek éreztem magam, amikor a szakkifejezéseket hétköznapi szavakra cseréltem. Nem vigasztal a tudat, hogy minden beszélgetésem ilyen. Sosem mondom el a maguk bonyolultságában a gondolataimat. Közben meg attól rettegek, hogy ezért butábbnak hisznek, mint amilyen vagyok.

A következő hetekben többször átmentem a szomszédomhoz. Szerettem volna, ha mond valamit a képeimről. A cúgos, visszhangos lépcsőházban álltunk, láttam a háta mögött a piros gombos, hófehér előszobafalat. Amikor hangos csattanással bevágódott egy ajtó, egy pillanatra összeszorította a szemét, és úgy szívta be a levegőt, mintha valaki kihúzott volna egy nehezen járó fiókot. Tételesen felsorolta a három unokája különóráit, és idézte az aranyköpéseiket. A kiállításomat egyetlenegyszer sem említette.

Vannak ismerőseim, akik az elsők között lájkolják a képeimet a közösségi oldalakon, és áradozó hozzászólásokkal árasztják el a posztokat. Pironkodva mondok köszönetet. Ha megelégek a törleszkedést, törölöm a bejegyzést. Arra még nem jöttem rá, hogyan lehet kikapcsolni a hozzászólásokat.

Azon ritka alkalmakkor, amikor találkozunk, egyikük sem hozza szóba a fotóimat. Célzásaimat elengedik a fülük mellett vagy szemtelenül értetlenkednek. Ha mesélni kezdek, különböző taktikát alkalmaznak. Egyesek elterelik a szót, mások viccel ütik el

a dolgot. Ilyenkor szégyellem a munkáimat.

A fűtésszerelő szofisztikáltabb volt. Jó estét köszönt fényes nappal, és tátott szájjal lélegzett. A glettelés hibáit úgy mutogatta a kollégájának, mintha nem lennék ott. Először azt hittem, csak faragatlan. Idővel azonban meggyőztem magam, hogy tudatosan alázott meg. Még azt is feltételeztem, hogy lecsúszott értelmiségi.

Másnap reggel éreztem meg először a szagot. Amint kinyitottam a szememet, kíméletlenül megcsapott. Nem tudok rá mást mondani, mint hogy fakó volt. Nem is az orrommal éreztem, hanem valahol hátrébb. A garatomban. Esetleg a szájpadrólson. Hiába szellőztettem egész nap, és fújtam ki egy egész légfrissítőt.

a legfáradékonyabb érezkszerv

Olvastam, hogy az orrunk a legfáradékonyabb érzékszervünk. Mégsem sikerült megszoknom. Körbeszimatoltam a lakást, de nem volt határozott forrása. Abban a

cikkben azt is írták, hogy halálunkkor a hallásunk mondja fel utoljára a szolgálatot. Mint amikor a telefonbeszélgetés végén nem bontjuk azonnal a vonalat. Megrémisztett a tudat, hogy még hallani fogom a rám tett becsmérő megjegyzéseket.

Már-már betegesen sokat gondoltam a fűtésszerelőre. Ha elalvás előtt jutott eszembe, erotikus álmaim voltak vele. A konyhában tett magáévá, a mosogató melletti pulton. Alattunk a szekrényben dülöngélt a lefolyótisztító. Vagy a fürdőszobában a vécé lecsukott fedelén. Reggel hiába próbáltam szégyellni magam.

Azt képzeltem, hogy nem is az ócsárló megjegyzéseivel akart megalázni. Annál sokkal alattomosabb. Az álmokkal alacsonyított le, amiket rám küldött. Dzsinnnek képzeltem vagy valami ártó démonnak. Nem mondom, hogy nem voltam tudatában a gondolat irracionálisának. De tény, hogy foglalkoztatott.

Az első hosszú, soklábú rovart különös módon nem a mosogató alatt fedeztem fel. A hálószobában trónolt a régi kirándulásokon készült képek alatt. A barátaimmal a pulai amfiteátrum előtt, hátzissákkal a budai hegyekben. A fehér képkereteken úgy nőtt a szürke porréteg, mint a növények a befőttesüvegbe zárt mini terráriumban.

Undorodva felkaptam az első kezem ügyébe eső tárgyat. Egy vastag IKEA-s polclapot, amit sosem szerelt fel senki. Tiszta erőből a falhoz csaptam, majd percekig álltam mozdulatlanul. Lihegtem, mint aki lefutott egy maratont. Aztán körkörös mozdulatokkal szétkentem a tetemet. Évekig látni lehetett a nyomát. Később lefestettem a falat azon a helyen.

Végül csak rájöttem, mivel alázott meg a fűtésszerelő. Feltűnően sokat tetszikezett és kezitcsókolomozott. Megfigyeltem, hogy a férfiak így próbálnak udvariasak lenni a nőkkel, de esküdni mertem volna rá, hogy neki aljasabb szándékai voltak. Eszembe jutott a piszkos lábtörlőm és az ujjlenyomatos csengőgombom.

Elővettem a lefolyótisztítót a mosogató alól. Nézegettem rajta a penészedő morzsákat. A világosbarna darabkák szürkészöld prémet növesztettek. Mintha apró fák lennének, látni véltem törékeny ágaikat. A flakon ragadt az ujjaim alatt, a nadrágomba töröltem a kezemet. Az ismeretlen eredetű foltok között kétségbeesetten menekült egy hosszú, soklábú rovar.

kép | unsplash.com